

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
14 Iuliu st. v.
26 Iuliu st. n.

See in fie-care duminica.
Redacțiunea in
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 28.

ANUL XXI.
1885.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Trecea luna . . .

Trecea luna pintre stele,
Tristă la mine priviă,
Er la plângerile mele
Vântul nopții respundea :

„Lacrimelor pune pază,
Pune chinului hotar,
Căci iubitul teu visază
La iubita in amar’.

Intre florile grădinei
La cel glas mângâitor,
Imi părea că toț cu mine-i
Cel ce m'a lăsat in dor . . .

Vis cu aripă ușoră!
Nelucire de-un minut! . . .
Curgeți lacrimi, curgeți érá,
Nu revine ce-am perdut.

Maria Suciú.

In fața vieții.

— Roman. —
(Urmare.)

Atunci Eugeniu se întorse să vedă decă au fugit toți. La spatele lui, Elena era in picioare, galbenă ca o făclie de cêră și inghetată. O apucă de mână și voi s'o facă să se miște. Ea nu putea umblă.

— Dômnă, te rog . . . trebuie să ai puterea de a fugi. Trebuie să fugim . . . Trebuie!

Și o strîngea de mână cât putea. Bieta femeie făcú o încordare teribilă.

— Copiii! — țise ea.

Copiii au scăpat.

O luă la braț și porni cu dânsa repede pe urmele fugarilor. Din când in când își întorcea capul să vedă decă nu vine dihania după ei, și, in mai puțin de o jumătate de oră, fură acasă. Copiii ajunseseră rupti, sgâriați de crângi și plângend. Tôtă lumea din curte plecase să găsescă ursul.

Elena când se vèdú acasă și dete cu ochii de Lya,

leșină. Dl Marțian eră pe moșie. Eugeniu se luse jos și se spélă puțin de fum și de praf. După aceea luă o carte și așteptă. Peste vre-un cês veni Lya și-i spuse că mama-sa voiă să-l vedă și-l rugă să se urce in salon.

Eugeniu se supuse. In salon nu eră nimeni. Așteptă câteva minute până când o ușă secretă care da intr'o cameră de culcare se deschise și dna Marțian apărú. Eră in adevêr frumoasă. Paliditatea figurii nu dispăruse, din potrivă părea mai mare, dar o urmă mică de roșetă coloră obrajii cu acea nuanță de carmin ce se vede in trandafirii sêlbateci. Eră Lya la 30 de ani. Sinul i se bătea cu putere. Vocea i tremurá.

Cum il vèdú, veni drept la dânsul cu mâna întinsă.

— Vieta mea și a copilului meu e a dâmitale. Cere o când vei vré.

El i apucă mâna și i-o sărută fără să se mai stăpânescă.

— N'am de cerut nimic . . . de cât puțină afecțiune. Ceea ce-am făcut, eram dator s'o fac chiar pentru mine.

— Dar decă nu l'ai fi lovit in ochi . . . A! . . . oribil! . . .

I se cutremurá corpul de gróză, și-l trase puțin cătră dânsa ca și cum ar fi voit să-l apere de ceva.

— Ce frumos! cât ești de nobil! cât ești de mare pentru mine!

Eugeniu, care se hotărise să nu-și mai lase libertate avênturilor înrei sale, se opri un moment și se uită drept in ochii ei. Erau atât de curățți și aveau o privire atât de caldă și de recunoscătoare, in cât i furară un strigăt sincer de admirațiune.

— Eleno, — i țise cu induișare, — ești atât de frumoasă, și te iubesc atât de mult! Decă ai înțelege ce vieță cerescă ai imprăștiat tu gândului și aspirațiilor mele — cât m'ai ridicat de sus — câtă putere simt in mine acum, mi-ai da voie să-ți spui că-mi ești dragă, că te slăvesc ca pe sôrele care-mi dă lumină, ca pe Dumneđeul căruia me inchin . . .

I cădú in genunchi și-i apucă talia in brațe. Ea nu se impotrivi, ci i puse mâinile pe cap și-i ridică fruntea in sus ca să-l vedă bine. Se uită la dânsul câteva secunde cu una din acele priviri cari par a sorbi cu nesațiu fericirea a patru planete de odată, și cu repedițiunea unei cugetări se plecá spre el și-i atinse pârul cu gura. Or cât de repede se plecase ea, el își trecú brațele și mai repede de gâtul ei și voi s'o sărute. Inșé, cu o putere pe care nu i-o presupunea,

Elena se smulse din brațele lui și cădă pe un scaun, plângend.

— Eleno, voi el să mai adauge, scumpa mea Eleno!

— Fie-ți milă te rog, me omori, — i duse ea, și dintr'o săritură dispără în camera de alături.

Eugeniu voi s'o urmeze, însă ușa se făcu una cu zidul. Er rămase pe un scaun cu un gol mare în suflet, mare cât un deșert fără margini. O audia alături plângend cu hohot, și totuși nu audia nimic: un cerc de fier părea că-l apucase de cap, și-l împedea de a mai gândi la ceva. Puțin câte puțin se linisci. Viața minții se reintorse și când se sculă de pe scaun își trecu mâna pe frunte părend că vré să gonéscă un vis réu.

— A! . . . slăbiciune omenéscă! . . . te voi ridică mai pe sus de tine énsă-ți, séu . . . te voi omori!

După aceea voi să éscă. Ușa lângă care stătuse în genunchi se deschise și Elena apără din nou. Chipul ei luase un fel de transfigurare ceréscă; părea, o sfântă trecend prin lume în rațele țilei, ca un sóre pământesc. Veni drept la densusl fără sfielă și voi să-i întindă mâna din nou. El nu i-o dete pe a lui.

— Când ai scii! — i duse ea clătínând din cap. Ai dreptate să fii supérat. Iți datoresc viéta, și nu pot să-ți dau nimic . . . Ba da, vrei să te iubesc ca pe un frate?

— Destul dómnă! — duse el cu óre-care veheméntă. Cređi că ți-am dat viéta, fórté bine. Nu-ți cer nimic în schimb.

— Eugeniu, — i duse ea, — o ultimă rugăciune: vino mâne pe la 4 ore să me veđi.

— Me voi supune, dómnă.

Éși.

— E a mea, — își duse.

Ajunse acasă urmărit de fel de fel de gânduri. Eră multumit și nemultumit. Înțelegea fórté bine că regula ce impunea vieții sale, i gádiliá mult orgoliul, dar i amária sufletul.

— A! suflet! . . . prostie! . . . În vécul și 'n țera asta, unui om ca mine nu-i e iertat să aibă suflet. Cel mai mult i trebuie puțină réutate și multă, fórté multă indiferență.

Și totuși, omul acesta avea suflet, căci suferise și avea să sufere mult áncă.

După ce ajunse acasă, tótă scena, cu emoțiunile ei nenumérate, i trecu pe dinaintea ochilor. Simțtea că programul tacit ce și-l impusese, de a nu mai fi biruit de natura sa blândă și cu totul umană — i dăduse o superioritate óre-care asupra slăbiciunilor Elenei, însă — e totdeuna un *insé* în astfel de materie — fără să scie de ce, eră nemultumit. Or cât își impunea acest om să covârșéscă blândétea caracterului seu, printr'o voință mare, punénd'o fată în față cu réutatea lumii din afară — nu izbutia. Și voință avea destulă. Eră un colț în fundul sufletului seu, care, or cât de mic, ascundea o comórá de nesfirșită bunătate — un recipient, legat prin firul vieții sale cu Natura cea mare, cu fluidul planetei pe care trăia, care primia noțiunea acelu colosal *to be* din afară, și care, în microcosmul seu, se manifestă printr'un fel de acțiune pozitivă, constructóre, decât s'ar puté đice. Omul în natură, e, ca observatorul lui Spencer, o celulă izolată, făcend parte dintr'un organism viu, cu tóte fenomenele pe cari le presintă totalitatea acelu organism. Natura se transformă, prin urmare trăiesce; omul, celula, trebuie să trăiescă după aceeași regulă, și conștiința acestui traiu, la o fire perfect echilibrată, nu se póte traduce prin réutate și negațiune.

Íși aducea aminte de Elena, i sta acoloa, în oglinda minții lui, de față, în genunchi înainte-i, đicéndu-i acel „decă-ai scii! . . .” atât de dulce și de vorbitor, care-i aréta lupta ce trebuia să fie între inima ei, care i se dase lui, tótă, fără rezervă, și între datoría și legăturile cu lumea, care o opriau de a-l iubi. I părú réu, dar atât de réu de ceea ce făcuse, în cât mai că ar fi voit să se ducă să-i cérá iertare. Inseé innoștase.

A doua đí se deșteptă de diminéță. Se sculă intr'o dispoziție de spirit fórté ciudată: simțtea nevoie de a ceti, de a-și ocupa mîntea cu lucruri serióse, de a se cufundă în probleme imposibile de deslegat. Ne avénd de cât fórté puține cărți, se puse să vorbéscă liniscit cu tatăl seu despre viitor, despre sórta țerii, despre datoriele omului în lume, și, cu o gravitate poetică, făcu câteva tablouri de viéta pe care ar dori-o el, simplă și ocupată cu lucruri innaite, în cât puse pe bétrân în mirare.

— Ce, tu nu éști ambițios de loc?

— Ba, în deobște, sînt fórté mult, mi se pare; dar am unele momente — și acestea sînt cele mai bune — în cari me simt cu totul desfăcut de acésta zdrénță de egoism. În aceste momente imi rămáne o singură ambiție: aceea de a invéță, de a-mi luminá mîntea, de a trăi într'un colț retras ca acesta, cu munții alături și cu cerul de asupra.

Tatăl seu se uită la densusl mirat. Il admiră, și ér il admiră, fără însă să-l înțelégă.

În sfirșit pe la patru ore se duse la Soleni.

Elena il așteptă în salonaș, cu o mică broderie în mână. Sta singură, numai cu Lya. Pe vremea acésta dl Marțian eră totdeuna la câmp. Fetița cetia la feréstră. Eugeniu se inchină respectuos inaintea ei, și, trecend la Lya, i luă capul în mâni, și o sárută.

După aceea rămase în picioare lângă feréstră.

— Domnule Solean, am cugetat mult de ieri și până astăzi, așa de mult, în cât imi pare că am trăit în 24 de césuri un an întreg.

Eugeniu făcu din cap o mișcare arétând pe Lya. Elena se gândi un moment. Apoi rugă pe fetița să trecă la guvernanta ei.

— Te-am ascultat. Aș fi voit să fie și ea de față, nu pentru că me tem — éști pré cavalier — dar pentru că ceea ce aveam să-ți spun, ve privia pe améndoi. Nu te miră. Aproprie-te!

Eugeniu luă un scaun și se apropiă de ea. Incepu a-i vorbi intrerupt.

— Domnule Solean, ai deșteptat în mine o ființă pe care o ingropasem pentru totdeuna în fundul sufletului meu. Am cređut un moment că voi muri de fericire. N'am murit. Că-ți datorez viéta, și, mai mult, că-ți datorez o nouă viéta, o scii, și cere-mi-o or când vei vrea: ți-o voi da cu bucurie. Éști omul cel mai desévérșit ce am întâlnit până astăzi. Meriți să fii iubit ca cel mai iubit dintre ómeni, dar nu de mine . . . Eu nu pot . . . nu trebuie să te iubesc . . . E cu neputință . . .

Se uită la el tremurând și așteptă să-i đică ceva. Eugeniu tăcea.

— De aceea, fiind că trebuie și voi să-ți dovedesc prin ceva, recunoscînța fără margini ce-ți păstrez, mi-am luat libertate să gándesc la viitorul dumitale: omul ajunge o véristă în care nu mai póte trăi singur. Fi-vei óre destul de bun ca să m'ajuti a te face fericit? . . . Am un singur copil. Il iubesc cât póte o inimă de mamă să iubéscă. Vom face din Lya o femeie cu tóte podóbele sufletesci ale femeii; me voi rugă lui Dumnezeu să-i dea mai multă frumusețe de cât astăzi, ca s'o poți iubi; i voi face din dumnia ta

idealul cel mai perfect al bărbatului, și ea te va face fericit după cum meriți . . .

Tăcū. Eugeniu se sculă după scaun cu o expresie de o amară ironie în figură.

— Dămnă, toate acestea sūnt foarte frumoșe lucruri, dar dumnia ta ai pentru mine un mare neajuns: ești o persoană prē mult romantică și vrei să imbraci lumea reală cu haina romanelor lui Feuillet. Ți mulțumesc de interesul ce mi-l porți — dar nu cred să me însoar nici odată.

Ea se uită la el cu niște ochi mari, speriați, ca de nebună, pe când doue lacrimi pline se rostogoliau încet pe obraz, arđend par că locul pe unde treceau. Eugeniu, în fața acestei dureri, atât de mari și de sincere, se simți din nou biruit, și, apropiându-se de fotoliul ei, i luă o mână într'ale sale.

— Țră-me, — i dișe, — sūnt un nebun, un om fără suflet, o ființă care nu merită să stea în apropierea dumitale. Să uităm tot ce am vorbit astăzi și ieri și să rămănem prietini. Nu-ți voi pomeni nici odată de iubirea mea dar, în schimb, nu-mi mai vorbi de Lya. Ești așa de nobilă și de demnă de respectul meu, în cât nu mi voi călcă nici odată cuvântul. Fii fericită dămnă, și îngăduesce-mi câte odată cuvintele de prietenie . . . E așa de rar să întâlnești ființe ca dta . . .

Ea i apucă o mână cu furie și i-o duse la gură, sărutându-i-o de nenumărate ori, și dičendū-i încet: Adio! adio!

Tocmai atunci se deschise ușa și intră dl Marțian strigând pe Elena. El venia cu zimbetul pe buze, fericit, încântat, sublim de nepăsare. Când dete cu ochii de grupul ce-l formă Elena cu Eugeniu, remase incremenit.

— Ce-i asta?! — dișe ameiit. Eleno, ce 'nsemnează asta? . . . Eleno! nu-mi răspunđi? — strigă cu putere.

Eugeniu se sculase în picioare.

— Domnule să-ți răspund eu . . .

Marțian se 'ntorse repede spre el.

— A! . . . mișelule, ai ceva să-mi răspunđi? . . . Răspunde . . . Ce ai de răspuns? mai repede . . .

Se făcuse așa de roșu, că se putea să-i vie apoplecsia.

— Domnule, iți jur, — dișe Eugeniu.

N'avuse vreme însă să sfirșescă. Marțian îl apucase de piept cu atata sēlbătăciune, în cât părea că vrē să-l sdrobescă. Il zgălțai de câteva ori, și fiind că nu găsiă nimic cu care să-l omóre, îl zvērli cu atata putere de ușă, în cât o sparse.

— Miserabile! — i dișe.

Eugeniu fără a-și pierde cumpētul, se 'ntorse înapoi și se puse înaintea lui cu hotărire.

— Domnule, — i dișe, — strigând la dēnsa, — iți jur că femeia dumitale e o sfântă. Trebuie să me cređi! Căt despre mine, să nu uiți că me dai afară din casa părinților mei, din casa mea, și eșind de aici me duc drept la tribunal.

Cuvintele acestea avură o putere fermecătore asupra dlui Marțian. Se lipisci numai de cât, și cerū să i se esplice scena.

— Crede pe femeia dumitale. Tot ce-ți va spune, iți jur pe muma mea, care e mōrtă aici, în acēsta cameră, că e adevărat.

Eși.

— A! . . . acēsta e lumea? . . . Fōrte bine.

A patra di plecă la București, Ce-l așteptă aci? Nesiguranța.

Indată ce ajunse în capitală, își încordă totă atențiunea pentru a putē să-și pună viața la adăpost de nevoile dișnice. Venia cu o singură recomandățiune, din partea familiei Pașcanu, din Iași, cătră o persoană forte sus pusă în București, care i servi mult.

Pe atunci ministerul de externe avea un biou special, diș al presei, în care lucrau căi-va domni, favoriți cu toții, dar inteligenți. I se dete și un loc aci.

Cu chipul acesta viața — bine, rău — i eră asigurată.

Pe de altă parte stărui de fu înscris în corpul advocaților, și se puse din nou pe studiu. Eră dus, fără voie, de puterea inclinării sale, cătră lucrurile serioșe și temeinice — și, afară de inclinare, își și impunea o ocupațiune mai grea, ca să nu abă vreme de a se gândi la toate nenorocirile trecutului.

La minister lucră mult și eră plătit puțin. Clientela nu-l prē imbulziă. Pledă în mai toate procesele cari făceau sgomot, dar i eră cu neputință să se însărcineze cu cauzele incurcate, în cari procedura și notariatul formeză adevăratul fond al pricinei. I se părea așa de meschin să umble cineva din mēsă în mēsă, din dosar în dosar, din portărel în portărel, ca o suveică fără spor, în cât adesea ori refusă înpricinați, cari, rara avis, *plătiau* (de ore-ce fie diș în trecăt, cea mai mare parte înșelă pe apērătorii lor). Ei! dar procesele bănoșe sūnt tocmai cele meschine, și avocatul care nu scie să se cobōre până la nivelul lor, e om deștept decă se apucă de altă meserie.

Nu putea, prin urmare, să-și reguleze viața de cât în marginele venitului dela minister. Aci însă eră foarte bine vētut. Inteligent și cu un fond de învățatură care i da acea superioritate necontestată a meritului asupra mediocrităților ilustre, fu numai de cât observat de ministru, care, atât pentru origina recomandăției sale, cât și pentru valōrea personală a omului, voi să și-l ali-pescă politicei și partidului din care făcea parte. Afară de acēsta ministrul de externe eră vērul dnei Marțian, și dēnsa scrisese vērului seu despre Solean cu entusiasm pe care numai femeile îl scū găsi în inima lor când iubesc.

Prin mijlocirea șefului seu fu introdus în toate casele din București cari au ambițiunea de a ține un *salon*.

La început produse o impresie bună, dar nu sări în ochii nimēnui. Bărbații îl primiră cu acea politețe îngăduitore, particulară omenilor bine crescuți, care însă e mult mai aproape de dispreț de cât de considerație. Femeile se uitau la el cu ore-care nerăbdare, dorind să-i cunōscă gusturile și spiritul, căci, după chip, putea să placă și putea să nu placă, cu liniscea, aproape insultătore, cu care consideră tot ce nu ținea de dēnsul. Cu toate astea nici lor nu le produse o impresie prē puternică. Eră un om corect și nimic mai mult.

După ce însă intră în relațiuni intime cu mai mulți bărbați politici, și, în special, cu membrii corpului diplomatic, reputația sa de om superior și mai cu sēmă de om abil fu cu totul stabilită.

Ministrul nu se mai despărțiă de dēnsul.

Atunci începū pentru Eugeniu Solean acea viață ostentōre a omului sărac, care e siluit, prin numele și poziția ce are în lume, să dē un lustru de aur traiului miserabil ce-i impune lipsa de mijloce.

(Va urmă.)

Dulliu Zamfirescu.

O g l i n d a.

Improvisație.

Oglinda ce ți-am trimis eu,
 Déc' insă ai fi privit in ea,
 Ai fi vădut — ca 'n fața lină
 A unui limpede isvor —
 Pe-a visurilor mele dînă:
 Pe cine cânt in tainic dor,
 Cui e 'nchinat sufletul meu.

Iuliu I. Roșca.

C â n e p a.

— Din Botanica populară română. —

(Urmare.)

Alte romănce din contră descântă de giunghiuri in următorul mod:

Ieu vr'o câte-va fășii din fuiorul cel ce s'a pus antăia-și dată la cruce și fac dintr'ensul ață pe care o sucece îndărăpt. Aduce apoi apă ne'ncepută și muind ața in apa acesta rostesc următoarele versuri:

De arat am arat,
 Cănepe de veră am sēmēnat
 Și giunghiul l-am legat
 După ce am sēmēnat'o
 A crescut și s'a copt
 Și giunghiul l-am legat.
 După ce s'a copt am cules'o,
 După ce am cules'o
 Am uscat'o,
 După ce am uscat'o
 Am dus'o la baltă
 Tot giunghiul l am legat.
 După aceea am scos'o,
 După ce am scos'o
 Am uscat'o
 Și giunghiul l-am legat.
 După ce am uscat'o
 Am bătut'o
 Și giunghiul l-am legat,
 După ce am bătut'o
 Am melițat'o,
 Și-am răgilat'o;
 După ce am răgilat'o
 Am pieptēnat'o,
 După ce am pieptēnat'o
 Am inchat'o.
 Am pus'o in furci
 Și apoi am tors'o
 Și tortul l-am zolit.
 După zolit
 Am depēnat,
 După depēnat
 Am urdit
 Și giunghiurile le-am legat,
 După urdit
 Am învălit,
 După învălit
 Am nevedit.
 După nevedit
 Am legat gura. (pânței)
 Apoi am țesut'o,
 Am gătit'o,
 Am ghilit'o
 Și după aceea am croit'o.
 Dar n'am croit cămeșă,
 Ci am croit giunghiurile . . .
 Dela mine descântecul
 Dela Dumneșeu lēcul!

In timpul acela, când rostesc descântătorea descântecul acesta, inodă in ață noue noduri. Eră după

ce a sfirșit de descântat lēgă cu ața acesta pre cel pătimaș de giunghiuri in cruciș pe după spate așa ca partea cea de desupt a aței să vie pe partea aceea unde simțesce giunghiurile. Ața acesta se ține apoi astfelu legată trei zile. Eră descântecul se descântă tot după trei zile, și 'n fie-care zi se aduce apă ne'ncepută, eră in locul aței, care acuma se deslégă, se sucece alta, care asemenea se inodă in noue noduri și cu care se lēgă cel bolnav.

Cu o parte din apa cea descântată se spělă cel bolnav la locul unde il giunghie, eră cu o parte udă un ștergariu, cu care se lēgă apoi la locul ce-l dore.

După ce a sfirșit de descântat și după ce celui bolnav a inceput ai fi ce-va mai bine, ața cu care s'au legat giunghiurile se aruncă in foc sēu in crucile unui drum.

Intēmplându-se insă ca descântătorea să n'aibă din dēmână fuior dela cruce, apoi ața de giunghiuri o face și dīm alt fuior, insă acela trebuie să fie numai din cănepe de-veră; după cum arată și descântecul citat.¹⁾

Unele romănce indătineză a pune vr'o câte-va fășii sēu fire din fuiorul dela cruce și la mēsa sēu senia dela ursituri, ursite sēu ursitōre a treia zi după nasce-rea unui prunc.²⁾

Cu fuior de-acesta indătineză romăncele de multe ori de-a afamă și vitele cele bolnave.

Tot cu fuior de-acesta dela cruce se face și un felu de vrajă. Fetele cele mari adică ieu in sēra spre Sântul Andreiu vr'o câte-va fășii de fuior de-acesta, se duc cu ochii legați la un gard și numără opt pari, eră pre al nouelea il lēgă cu fășile de fuior. A dōna zi deminetă se duc la gard să vedă ce au legat. Și dacă au legat un par drept, și cu scōrtă, apoi spun și cred că viitorul lor bărbat va fi frumos și imbrăcat. Eră dacă parul e făr scōrtă și fără scōrtă, cred că bărbatul lor va fi urit și sărac.³⁾

Precum fuiorul dela cruce, așa și păceșele cele bune, cari se țin de perie, când se perie fuiorele, încă indătineză romăncele a le intrebuiță la diferite descantece și farmece.

Din aceste păceșele sēu păciușele bune se fac mai cu sumă Păscrișele, și anume femeea, care sci a face Păscrișe, face spachmă sēu spăcmă din păciușele. Ie apoi câte-va fire din spăchma acesta și le pune pe-o mēsă golă numindu-se cu numele drăgutului pentru care are sē se facă Păscrișele. De-a stānga acelei spachme, la o depărtare de 2—3 degete, pune altă spăchmă numindu-se și aceasta cu numele drăgutei. Apoi la capētul acestora se pune spăchma pentru dīna, in care se fac Păscrișele, ca acesta să le arete dragostea adevērată, și mai pe urmă, față in față cu spachma de pe urmă, se pune spachma capētăfului, care se a-prinde apoi la mijloc cu o lumină. Pe care spăchmă va curge acuma mai repede focul, aceea parte se crede a fi mai adevērată in dragoste.

Păscrișele se fac și pentru rivali sēu rivale in dră-goste. Si păscrișe de-acestea se fac mai multe intr'o sēră pe la ședetori și elăci de tors.

Din păceșele cele rele; cari, pe când se perie fuiorele, nu se prind de perie, ci cad gios, se face baerul de stricnituri și baerul de orbant.

Baerul de stricnituri, adică de giunghiuri, căci in Banat giunghiurile se numesc și stricnituri sing. stricnitură, se face in următorul mod:

Vrăjitorēa, sēu ce este, face mai nainte de tōte

¹⁾ Acest descântec din Pătrăuți, sat nu departe de orașul Sucēva, mi l-a com. dl V. Turturean.

²⁾ Com. de dl Ios. Olariu.

³⁾ Dat. si cred. rom. din Bucovina.

Glume și nu pré.

— Ce fel! abia ai patruzeci de ani și ai rentas de trei ori văduv!
 — Ei! ce vrei! Am avut noroc, età tot!

Copilul. Veto, Veto, cocostèrgul!
Crescătorea. Te temi?
Copilul. Acasă-mi ȃci broscu; me tem că m'a mância și pe mine cocostèrgul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Acusatule, cei ai să mai adaugi pentru apèrea-rea dtale?
 — Mimiò, domnule președinte; reclãm numai indulgența curții. — pentru avocatul meu.

Medicul. Ce ai?
Tenusa. Me dore stòmăcul. Într-o ȃzi pe când dormeam la câmp, am înghitit un șorece. Il simț cum se sue și se coborã pe gâtlegiu pân' aci 'n picioare! Ce trebuie să fac să mă scap de el?
 — Lucrul este foarte ușor. N'ai decât să 'nghiți o piscă.

un baer — o ată — măsurată pe stânjenul de braț. Pe baerul acela face apoi noue noduri, zicând după fie-care nod :

Domne ajută!
Sântă Maică Mărie
De léc lui N. să fie!
Nu inod baerul,
Ci inod făceturile,
Mănăturile,
Stricniturele,
Pociturele,
Dela N. din inimă,
Din cap,
Din ficat. . .

adică din partea aceea, din care se vaetă mai tare bolnavul, apoi urmază mai de parte :

Er' tu cânepă curată
Dela Dumneșeu lăsată
Cum te-am séménat
Și te-am astrucat
Și apoi ai resărit
Și te-ai deschilinit.
Bine te-ai ales
Și eu te-am cules
Apoi te-am uscat,
In apă te-am băgat
Și când te-ai topit
Bine te-am grijit
Și te-am melițat
Și te-am periat
Ca pe-o Dómn'alésă
Ca și pe-o crăiasă
Așa să grijesci
Și să-mi lecuesci
Pe Ion
Cu Sânt-Ion!

Aice descântătórea amintesce și sfântul séu sfânta după numele bolnavului.

De tóte făceturile,
De tóte mutăturile,
De tóte stricniturele,
Și de tóte pociturele,
Din inimă,
De sub inimă,
Din cap
De sub cap. . .

ori din altă parte a corpului, unde simțesce cel bolnav că-l dore mai tare.

Că eu m'am sculat
Pe Maica D-nului am rugat
Ca N. să remăe curat
Și luminat
Ca aurul strecurat
Ca Maica Maria
Ce l-a suflat
Și l-a inviat.

Româncele cred că ori ce bôla provine mai mult numai dela făceturile și mănăturile inimicilor lor, séu că sânt pocite de *Măluite* când trec pe locuri unde se ospetéză aceste ființe mitologice.

După ce rostesce vrăjítórea cuvintele acestea, face de trei ori cruce cu latul mânei preste *baerul descântat*, îl încolăcesce in palma dréptă, pune nițică sare la mijloc și face pre bolnav să guste de trei ori din acesta sare. *Eră* baerul trebuie să-l porțe cel bolnav trei zile.

Baerul de orbanș, séu *orbalș* după cum numesc Bucovinienii bôla acesta, se face pentru durere de dinți și de mesele.

Descântătórea face nóue băerele ca un decimetru de lungi, apoi le încolăcesce după degetul cel mic dela mâna dréptă.

Colăceii aceștia de băerele se pun apoi pe fundul unei pălării și descântătórea cu o secere in mâna dréptă și cu un corn de vită in mâna stângă, aprinde câteși trei colăceii pe fundul pălării cu secerea și frământându-i dice :

Domne ajută!
Sântă Maică Mărie
De léc lui N. să fie!
Tu orbanș necurat,
Orbanș înănat,
Orbanș turcesc,
Orbanș tătăresc. . .

(Va urmă.)

S. FI. Marian.

F r i c a d e b u c u r i e .

(„LA JOIE FAIT PEUR“.)

Comedie intr'un act de dna Emile de Girardin. —

Persónele :

ADRIAN, oficier, fiul dnei Aubiers.

NOEL, servitor bētrân.

OCTAV, amicul lui Adrian.

DNA AUBIERS.

BLANCA, fiica sa.

MATILDA DE PIERREVAL, logodnica lui Adrian.

Scena se petrece in castelul dnei Aubiers, lângă Havre.

Scena I.

(Un salon mic : in fund ușa deschidându-se in doue părți, spre scenă ; de fie-care parte a usei, câte o canapea. — La drépta in colț o feréstră cu balcon acoperitá cu perdele lungi, pe planul I-ii un cuptor ; o mész pentru desemn se află aprópe de feréstră ; un fotoliu in fața scenei pe planul I-ii. — La stânja se află o mész cu sertar lipitá de pärete, in colț o ușă, aceea a camerei lui Adrian. — In fața scenei spre cuptor se află un fotoliu lung, un „pouf“ stă in fața lui.)

DNA AUBIERS, BLANCA, OCTAV, MATILDA.

(Dna Aubiers șede pe fotoliul cel lung ; Blanca se află lângă ea pe „pouf“ cu fața spre public ; amēndoue lucréză la aceeași bucatá de broderie ; Octav șede pe canapeua din fund la drépta, ține o carte in mână, privind pe Matilda cu ingrigire. Matilda se află la mész de lângă feréstră și desemneză. Câte-și trei femeile sânt in doliu. O tăcere . . . joc mut de scenă. Dna Aubiers, visătóre lasă să-i cadă lucrul din mână ; ea stă nemışcată, lacrimile i curg din ochi. Blanca o privesce cu întristare, ea se scólă, șterge lacrimile mamei sale, o sárută, apoi se duce lângă Octav care se scólă)

BLANCA. Ce timp inspăimēntător, in nóptea asta !
Și sērmanii noștrii pescari au plecat de ieri diminēțá !
OCTAV. Ei s'au oprit in port . . . I-am vėđut după țerm.

MATILDA (a parte, privind cerul prin feréstră.) Altădată la sgomotul vijeliei me n'fioram, me gândiam la el și inima imi tremurá ! Astăđi, ce mai imi pasă de pericole și de vijelii ? !

DNA AUBIERS. Vai ! nu mai e nici o indoielá !

OCTAV. Vēntul a fost atât de aspru, că a dărímat coperișul dela coliba vecinei nóstre, Gervesa.

BLANCA (incet lui Octav.) Sssst ! să nu vorbesci de Gervesa in fața mamei. Ea asemenea ș-a perdut fiul ; sânt deja 2 ani, că n'a mai auđit nimic despre el.

OCTAV (*incet Blancei.*) A! văduva corăbierului, avea și ea un fiu?

BLANCA (*incet lui Octav.*) Se dice, că s'ar fi inecat când s'a cufundat corabia „Amfitrita”. Să nu vorbești despre asta aci, nici odată; mama are să plângă . . . asta i aduce aminte de . . .

OCTAV. Înțeleg . . . scumpe Adrian! amicul meu din copilărie!

MATILDA. A muri la vârsta de 23 de ani, după atât succes!

OCTAV. Când deja ómenii noștrii de știință au început a aprea importanța lucrărilor și invențiilor sale! (*Trece la stânga și șede pe canapea.*)

BLANCA (*apropiându-se de Matilda și privind tabloul.*) Oh! Este chiar el! privirea lui cea dulce . . . aerul seu mândru! la séma să nu-l vedă mama, acest portret, i sémână așa de mult, și asta i-ar face rău. Sărmanul meu, frățior! Tu îl iubesci nencetat?

MATILDA. Copilă! (*privind'o cu atențiune.*) Când ești tristă, ochii tei i sémână așa de mult! (*sărută portretul.*) Luna asta eră să fie nunta noastră.

BLANCA (*a parte.*) Cum îl privește!

Scena II.

DNA AUBIERS, *absorbită în visare*, OCTAV *pe canapea în stânga*, NOEL *intră prin fund și închide ușa după el*, BLANCA, MATILDA *desemnând.*

NOEL (*incet, Blancei, după ce a privit pe dna Aubiers.*) Domnișoră Blanca!

BLANCA (*ducându-se la el.*) Ce vrei, Noel?

NOEL. E architectul, adecă maistrul zidar, cum i dicem noiăștia, care vine pentru zidul cel vechiu, ce s'a surpat . . . el ar voi să vorbească dómnei.

BLANCA (*incet lui Noel.*) Bine! (*inainteză incet spre mama sa, apoi se întorce ér la Noel.*) Aduce el și planul șurii, ce i-am cerut?

NOEL (*incet.*) Da, dice că zidirea nu va costă aproape nimic, fiind că dómna are tot materialul necesar . . . Fă-o să consimtă . . . O vei duce să vedă lucrătorii muncind, asta o va silii să respire nițel aer curat, să facă puțină mișcare . . . asta i va face bine.

BLANCA. Nu cred să vrea. Dēcă i-aș cere, să lase să-mi facă și o mică grădiniță pentru florile mele?

NOEL. Cele patru lámâite?

BLANCA. Voiu avé și altele. Dar nu, nu trebuie să-i cer nimic, ar pricepe numai dēcât că e pentru ea, și nu va consimți . . . Veți tu, Noel, ori-ce mi-ar pute face plăcere mie, mi-e frică să nu-i facă rău, ei!

NOEL. Vorbă să fie . . . vorbește-i despre asta, și, numai dēcât.

BLANCA. Dēc' aș rugă pe Matilda?

NOEL. Ea? ea nu e bună la nimic . . . ea nu scie dēcât să plângă.

BLANCA. Și să facă cap-d'opere.

NOEL. Bah! cap-d'operile dincoci nu ne mângăie.

BLANCA. Cu tóte astea . . .

DNA AUBIERS (*deșteptându-se din visarea ei.*) Ce este?

BLANCA (*venind spre ea.*) Mamă, e Noel care vré numai dēcât să vorbești maistrului-zidar pentru șura cea nouă ce voiți să faci, acum 3 luni . . . înainte de nenorocirea noastră. I-am respuns că nu ești dispusă a te ocupa de afaceri, că nu te poți gândi acum la astfel de lucruri. El nu vré să 'nțelegă . . . e nebun . . . maistrul zidar se află la scară . . . dice că nu va costă aproape nimic.

NOEL (*venind spre ea.*) Nimic . . . dómna, nimic.

BLANCA. Asemenea, că ar pute face lângă șură și

o mică grădiniță pentru mine, în care să-mi petrec îngrigind de flori.

NOEL (*a parte.*) Fórte bine.

BLANCA. Că asta m'ar distră. Eh, dómne! nu mai voiu să me distrez . . . nu mai voiu să-mi petrec . . . Ș-apoi, (*cu intristare*) acum nu mai iubesc florile (*se depártéză.*)

DNA AUBIERS (*a parte.*) Scumpă copilă, totdeuna în lacrimi! Tristeta asta e periculósă la vârsta ei . . . Culórea feții sale se vesteșesce din ce în ce (*cătră Blanca.*) Tu iubiai mult florile, altă-dată!

BLANCA. Da, dar atunci . . .

DNA AUBIERS. Atunci nu erai singurá ca să le ingrigesci . . . Cel puțin să ingrigesci pe acele cari le iubiá el . . . Ele sânt un suvenir scump . . . Noel are dreptate, fiica mea, me duc să vorbeșc zidarului.

BLANCA (*incet lui Noel.*) Auđi?

NOEL. Fórte bine (*a parte*) Fetița asta este ángerul nostru pázitor.

DNA AUBIERS. Noel, du-te deschide portița dela grilagiu! (*Noel ese.*) Vino Blanca, trebuie să-i areți tu zidarului; grădinița va fi a ta. (*Ese cu Blanca.*)

Scena III.

OCTAV, MATILDA.

OCTAV (*se scólă și închide ușa.*) Singuri, un moment, din întemplantare . . . (*se apropie de Matilda care se scólă și rămâne nemișcată*) Te rog, dșorá Matildă, ascultă-me cel puțin! Pot să promit tatălui dtale că te vei întorce acasă?

MATILDA. Ț-am mai spus, trebuie să rămân aci, e datoría mea.

OCTAV. Dta trebuie să rămâi la părinții dtale, în familia dtale.

MATILDA. Familia mea este acelaia ce eră să iau de bărbat.

OCTAV. Înțeleg că l-ai plâns împreună cu sora și mama lui în primele ăile de nenorocire; dar după un doliu de 3 luni, mi se pare . . .

MATILDA. Eh, dle! dēc' aș fi vėluva lui, aș avé dreptul să port doliul tótă viața.

OCTAV. Asta ar fi ceva . . . afară din cale . . . convenințele . . .

MATILDA (*iritată, trecend la stânga.*) Și, ce numesci dta convenințe? Plâng împreună cu acelea ce au pentru el aceeași durere ca și mine, étă singurile mele convenințe.

OCTAV. Datoriile dtale de fiica . . .

MATILDA. Mama lui Adrian este pentru mine o mamă.

OCTAV. Dar în fine, tatăl dtale . . .

MATILDA. Tatăl meu s'a 'nsurat pentru a 2 óră; el e fericit, n'are trebuință de mine, și sânt fórte sigură că dēcă dta n'ai fi stărut, nu s'ar mai fi gândit nici odată să me cheme la Paris.

OCTAV. El suferă știindu-te în prada unei disperări atât de crude! El te iubesc, e mândru de dta și de succesele dtale. A fi cea dintei printre artiștii noștri cei mai distinși, și a perde totul în lacrimi și durere! Tatăl dtale are dreptate . . . el imi spunea ăilele trecute, că supérarea asta te va impededă pentru totdeuna de a mai desemná . . .

MATILDA. E bine! nu voiu mai desemná.

OCTAV. Că o să cađi bolnavă, și că vei muri.

MATILDA. E bine, voiu muri.

(Va urmá.)

SALON.

Dnei Aristița Manolescu.

Te-aud, te vîd, și nu pot spune:
Ești interpretul său anume
Ești tu ființa ce-a trăit
În mintea geniului care
Visat-a fără de-asemănare
Un tip ce 'n lume n'a găsit?

Iași, 29 iunie 1885.

Veronica Miclo.

Dnei Aristița Manolescu.

Ophelia-Getta.

Ideal visat de Shakespeare, toate mințile răpesci,
Reflectând, oglindă vie, patimele omenesci;
Și de-ajuns va fi de-acuma lumii, robă să te vedă,
Pentru ca pe veci robită, la genunchii tei să cadă.

Iași, 29 iunie 1885.

A. C. Cuza.

Teatrul din București la Iași.

— 6/18 iulie 1885.

Stimate Dle Vulcan,

Ve rog a da publicității această mică dare de seamă, dimpreună cu alăturatele poezii, scrise sub inspirația jocului dnei Aristița Manolescu.

Voiu să ve vorbesc de-o parte din trupa dramatică dela Teatrul Național din București, care a avut fericita idee de-a face, o așa numită: *tournee artistique*, începînd cu Cernăuți, apoi Botoșani și Iași. Cred că ve este în de-ajuns de cunoscut entuziasmul Românilor din Bucovina, și ve puteți lesne închipui, că n'au cruțat nimică, pentru a face ovațiile cuvenite unor asemenea artiști. Și în Botoșani entuziasmul și ovațiile n'au lipsit.

Seria reprezentațiilor date în Iași, au început în seara de 24 iunie, cu „Fântâna Blandusiei”. Nu voiu spune nimic despre piesă, căci ea este cunoscută tuturor Românilor iubitori de artă; rămîne să ve spun cum a fost interpretată și ce impresie a făcut asupra publicului Iașan.

Dna Aristița Manolescu, luciferul teatrului român, în rolul Gettei creat de dsa. a fost atât de gingașă și de poetică în actul I-iu mai cu seamă în scena dela fântână, în care ea plînge libertatea ei pierdută, atât de inspirată, în momentul când cuprinsă de admirație cade la picioarele marelui poet, și-atât de sublimă în actul al III-lea, în scena indignării, și 'n dialogul ei cu Horațiu, în care sentimentul recunoștinței și iubirea ei sînt puse în luptă.

Dl Nottara a interpretat, rolul greu al lui Horațiu, atât de bine nu numai prin frumoasa declamațiune a versurilor, dar chiar prin gesturile sale, prin atitudinea sa, și prin privirea-i melancolică și visătoare de poet.

O curtesană romană desevărsită a fost dna Nottara. Dl Dimitriade, diletant de talent, ne-a înfățișat un Scour foarte reușit.

În fine toți artiștii au contribuit mult, prin jocul lor, la succesul acestei piese.

Actul al II-lea din „Ovidiu” a fost un adevărat triumf pentru dl Nottara. Dsa prin eloquenta gesturilor, prin măreța-i înfățișare și prin jocul plin de vervă și energie, ne-a dat tipul adevăratului imperator roman.

Pe cât dna A. Manolescu a fost de supusă sôrței sale și de gingașă în iubirea ei, în rolul Gettei: pe atata fu impunătoare și admirabilă în Iulia.

În Getta adevărată sclavă, în Iulia adevărată fiică de Cesar!

Că dna Manolescu e artistă genială, avem dovadă diferitele genuri, pe care dsa le interpretează cu atata artă. Printre rolurile ce-a mai jucat a fost rolul de ingenuitate a copilei Toinon, din comedia „Schinteia” de Pailleron, în care artista a fost încântătoare. Însă dsa ne mai rezervă o înaltă surprindere ca artă, aparînd ca Ofelia din „Hamlet”, și-anume în marea scenă a nebuniei; tot ce-am spune despre modul cum a fost interpretat acest rol, ar fi ceva foarte palid în raport cu adevărul; ne mulțămim dar a spune că a fost înimitabilă, și că pe ori ce scenă mare din lume, ar fi fost primită cu cel mai mare entuziasm. În seara beneficiului dnei Manolescu, i s'a făcut ovațiuni dându-i-se cununi, buchete și versuri.

„Fântâna Blandusiei” a fost jucată de trei ori, și 'n totdeauna foarte bine; a treia oră însă eminenta artistă, fiind adanc mișcată de prezența în sală a doi țărani bucovineni, s'a întrecut pe sine însași. Acei țărani sînt primari de sate, care neputînd'o vedea jucînd în Cernăuți, au venit într'adins la Iași.

Cu distincă stimă etc.

Veronica Miclo.

Asilul Elena Dîmna.

(Distribuirea premiilor.)

În ziua de 1/13 iulie a fost o zi de sîrbătoare pentru „Asilul Elena Dîmna” din București, căci în această zi a avut loc solemnitatea distribuirii premiilor la elevele mai silitore din institut. A fost de față la această serbare, pe lângă un numeros public și dl D. Sturdza ministru al instrucțiunii publice, împreună cu dl Haret, secretar general al ministerului.

Distribuirea premiilor a fost precedată de un concert, compus din mai multe cîntece executate de corul tuturor elevelor și din câteva poezii ocazionale, recitate de elevele absolvente ale clasei VI normală.

Din 500 și mai bine de eleve anume, care au studiat estimp în Asilul Elena Dîmna, 11 au terminat cursurile clasei celei mai înalte care este clasa VI normală, dînd la finele anului și un examen general numit „Esamen de maturitate”.

Ca de obicei în toți anii, așa și estimp, la solemnitatea distribuirii premiilor fie-care din aceste 11 absolvente a trebuit să debuteze în fața publicului fie prin citirea vre-unei disertațiuni, fie prin recitarea vre-unei poezii. Poeziile — mare parte ocazionale — ce s'au recitat cu această ocaziune, au fost compuse de eleve, și — revisuite, numai, de subsemnatul.

Cred că voiu face o deosebită plăcere cetitorilor „Familiei” schițînd aci pe scurt unele din aceste încercări, și reproducînd întregi pe cele mai reușite.

Concertul s'a deschis prin „Cîntecul gîntei latine” executat de corul elevelor. După aceasta urmă recitarea poeziei: „Cui datorim recunoștință” de dîsora Elena Bărbulescu, absolventă a clasei VI normală. În această poezie dra Bărbulescu a dat expresie sentimentului de respect și recunoștință ce elevele Asilului dădoresc

M. S. reginei Elisabeta, inalta protectoare a acestui institut.

Corul a mai executat un cântec, apoi dra Maria Urechea, o altă absolventă de clasa VI, de origine din Transilvania (Sibiul), recită poezia sa intitulată: „Suro-rile din depărtare” plină de sentimente patriotice.

Urmă éráși un cântec, executat de cor, apoi dra Eleonora Gianelloni recită poezia sa intitulată: „Ce ne spune o flóre” pe care o las să urmeze aci intrégă.

Primăvéra, când pământul din al iernei somn cumplit
Se tredește și se 'mbracă c'un vestmēt nou, strălucit;
Printre érba désă, verde, se ivesc dragele flori,
Numai pentru ele-apare sórele pe cer in çori.

Atunci totul se animă și in tot e veselie,
Rēndunica ciripesce, sbóră 'n aerul cel cald;
Ér tu rosă drăgălașe, șoptesci vântului ce-adié,
Că ești mândră și frumoșă pân' ce foile nu-ți cad.

Ér când crivēțul te suflă, când e mare vijelie,
Séu al tómnai vēt sosesc și mugesc cobitor;
Atunci mori, frumoșă rosă și șoptesci in agonie,
C'ale tinereții çile au fost vis amăgitor.

„Tinerețe, frumusețe, tóte vai! sūnt trecătoare;
Singură virtutea 'n lume este 'n veci neperitoare.
Ómeni! urmați a ei cale, și veți fi nemuritori!”
Étă ce ne șoptesc nouē ale primăverii flori.

Mai urmă un cântec („Dor de călătorie”) executat de cor, apoi dra Ecaterina Botez citi disertatiunea sa scrisă in limba francesă „Les qualités d'une bonne institutrice” (Calitățile unei bune institutore); ér dra Sofia Zamfirescu își recită poezia intitulată „Viitorul” pe care de asemenea o reproducem aci intrégă:

Păsérica 'n colivie
Libertatea o dorește;
E ea robul in sclăvie
Ce 'n necasuri se trudește.

Tot astfel și noi ascunse
In acest locaș retras,
Dorim timpul libertății
Dorim al plecării eias.

Despărțirea însă este
Pentru noi și durerósă,
Căci de-acest „Asil” ne légă
Câte suveniruri frumoșe!

Decă-am sci că 'n lumea mare
Nu ne-aștéptă decât bine,
Am plecá póte voióse
Fără lacrimi și suspine.

Ah! dar viitoru-'n sinu-i
Cine scie ce ascunde?
A lui taine nepătrunse
Cine póte a-le pătrunde?

Să ne facem însă 'n lume
Datoria tot mereu,
Și de viitorul nostru
Ingrigi-va Dumneçeu.

După acésta urmă „Despărțirea” de dra Çonsuela Keminger. In acésta poezie dra Keminger a dat espre-siune durerii ce simt absolventele când se despărțesc de camaradele lor in clasele inferióre ale Asilului. Repro-ducem aci următoarele versuri:

Adio camarade, voi, care pân'acum
Ne-ați inșoțit voióse in al vieții drum!

Ací cărarea nóstră ađi se desparte 'n doue,
Voi remăneți, noi însă plecăm p'o cale nouă.
Spre-o țință mult dorită ne mână tainic dorul,
Și... cine scie 'n sinu-i ce-ascunde viitorul?

„Adio!” Mică vorbă: dar ce durere mare
In inimă deștéptă și câtă intristare!
Plecând din aste locuri in suflet cu durere;
Nu, nu ve çic adio. Ve çic: La revedere!

La aceste cuvinte a respuns dra Elena Barabaș din clasa V prin poezia „Regrete” pe care o lăsăm să urmeze aci intrégă:

Crescute-aci 'mpreună, iubite surióre,
Cum cresc in primăvérá ale grădinei flori,
O sórtă-aveam cu tóte și-acelaș dor sub sóre,
Și cerul vieții nóstre eră fără de nori.

Ađi sórta ne desparte... vai, timpul nu aștéptă!
Și 'n ora grea, in care de voi ne despărțim,
Cuvēntul trist „adio” in inimă deștéptă
Suspine și grea jale, ce tóte o simțim.

Dar voi sūnteți chemate a răspândi lumină
Și prin deșerte locuri flori mândre a plantá;
Fiți deci ca grădinarul: profaceți in grădină
Pământul țerii nóstre, pe unde veți calcá!

Adio! Să ve duceți cu inimă voióșă,
Căci sfântă este 'n lume menirea ce-aveți voi!
Și-acuși la rēndul nostru in calea-ve frumoșă
Cu-acelaș dor de muncă ve vom urmá și noi!

S'au mai cântat vr'o doue cântece, apoi dra Eleo-nora Anastasiu a recitat sub titlul de „Armonia natu-rei” câteva strofe inspirate de farmecul unei dimineți de primăvérá; ér dra Elena Drăgulescu a declamat:

Darul sciinței.

Ce póte-a invinge 'n lume ori-ce obstacol greu?
Ce apropie 'n vieță pe om de Dumneçeu?
Ce face ca din lume să piéră suferința,
Ér binele să creșcă? Cultura și Sciința!
Sciința e lumina ce 'n cale-ți când străluce,
Spre malul fericirii din valuri te conduce.
Lipsit de-a ei lumină: ai ochi, dar n'ai vedere;
Ești plantă fără sóre, ce 'n umbra nopții piere.
Conduș de dēnsa, numai, un popor umilit
Ajunge astăçi mare, devine fericit!

Să ne adapăm dar și noi din sacra ei fântână,
Și 'n veci a ei făclie să n'o lăsăm din mână.
Să răspândim lumina culturei, ce-am primit,
Prin scumpa nóstră țera, l'al ei popor iubit.
Să facem ca Românul, erou de vechiu renume,
Să esă și cu mintea invingător in lume...

Tot la 1/13 julie, de odată cu distribuirea premie-lor s'a serbat și jubileul de 25 de ani al Asilului, căci acuma se implinesc 25 ani, decând regretatul general Carol Davila a pus temelía acestui institut, adunând in casa sa vre-o 40 de copii orfani, și dându-le câtva timp ingrigire și instructiune cu propria sa cheltuielă, (până când generósa Dómnă, Elena Cuza i veni in ajutor.

O impresiune fórte adâncă deci a produs asupra celor de față următoarea poezie recitată cu multă sim-țire de dșóra Lelia Nanu absolventă de cl. VI in amin-tirea repausatului părinte al Asilului, Carol Davila.

Un bun părinte.

(1 julie 1885.)

Dup'un an de griji, de muncă: ce frumoșă...
Veselia ađi pe fețe strălucesce ca un sóre —
Dar adesea lângă sóre, nori pe boltă se arată
Și in suflet veselía e de jale 'ntunecată.

Astfel asta și solemnă, asta veselă șerbare
Pentru noi e tot de-odată un izvor de intristare,
Căci cu zimbutu-i aminte ea ne-aduce fără de veste
Un iubit și scump prietin ce 'ntre noi ați nu mai este.
Pe Protectorul ce 'n lume ca un tată ne-a iubit
Dar pe care dintr' e cei vii cruda mörte l'a răpit.

Și-am pute să uităm öre pe acel iubit părinte
Ce cu drag, ați ne privesce din locașurile sfinte?
O, Davila! suflet nobil, geniu binefăcător!
Gândul nostru va fi ție vecinic recunoscător.
Dacă nu erai tu 'n lume, căți orfani pētrunși de jale
Am vedē fără de speranță rătăcind p'a vieții cale!
Câte suflete frumoșe, ce lumină dau ați țerii,
S'ar fi stins demult, cădute in abisul desperării!
Dumnezeu te-a trimis noue, ca-jertfind averi, putere:
Să alini a României și-a orfanilor durere.

Bucură-te deci! Orfanii astăzi orfani nu mai sânt:
Au in ceruri un părinte și-un Asil' p'acest pământ.
Fii ferice, nobil-suflet! căci puțini sânt ca și tine
Ce 'n viață trecătoare au făcut atăta bine!
In ogorul României o sēmēnță-ai aruncat,
Și sēmēnța ați privesce ce frumoșe fructe-a dat!
Dintr'un simburē cu timpul, rēsărit' a un pom mare,
Ce-și inițide, a saie, ramuri, peste țēră 'n depărtare.
Monument viu, ridicat-ai care nu pöte să piēră
Cât v'or fi Români pe lume, cât va fi aceșta țēră!

Și când opră-ți e gata, tu Maestre unde ești?
Ai șburat voios la ceruri, ca din ceruri s'o privesci.
Ai țipăcat acolo unde iubitörea ta soție,
Un alt suflet ca și tine, te-aștepta cu bucurie.
Eră noi nemângăiate remăind pe urma ta,
Ne gândim și ați la tine și in veci nu te-om uită.
Tu te-ai dus din asta lume, dar al teu nume trăeșce
Și neveștețită 'n inimi amintirea-ți infloresce:
Căci acei ce-și dau vieța pentru-a țerii fericire,
Mörtea lor nu este mörte, ci eternă nemurire!

In fine voiui mai reproduce aci poesia recitată
de-o altă absolventă p. clasei a VI normală, de dșöra
Emilia Stegărescu. Etă-o:

O datorie sacră.

Ce s'ar alege öre din mugural de flöre.
De n'ar avē căldură, lumină dela söre?
Ce s'ar alege 'n lume de tinērul vlăstar,
De n'ar fi cu 'ngirire căutat de grădinar?

Ca mugurul de flöre eram și noi odată,
Ne-avēnd ca astăzi corpul și mintea deșvoltată.
Eram niște vlăstare espuse pe pământ
A fi 'n curēnd strivite de-al vieții aspru vânt.

Dar, voi stimați profesori la al sciinței söre
Din fie-care mugur formați ați câte-o flöre,
Și prin a vöstră muncă ați prefăcut vlăstarul
In pom cu fructe bune, cum face grădinarul.

Fii veseli deci, voi care prin părintesci povețe
Conduși ați pe cai bune a noastră tinereță!
Și pentru atăta muncă și nobilă silință,
Primiți respectul nostru ați drept recunoscință!

Concertul terminat, urmă darea de sēmă anuală
a directorului de studii, dl dr. Barbu Constantinescu,
apoi o cuvēntare de ocașie roștită de dl ministru al
cultelor și instrucțiunii publice, D. Sturdza, și in fine:
distribuirea premiilor. Absolventelor clasei VI normală
li s'a dat drept premiu „Diploma de maturitate” cu
care pot concursa la posturile vacante de profesöre a-
tāt in capitală, cât și in provincie; ér elevele silitöre
din celelalte V clase normale și din clasele I—IV di-
visionare, in loc de cărți (cum se face la alte școle)
au fost recore, nsate numai prin „mențiune onorifică”
citindu-li-se numele și indicându-se obiectele de studiu
la care s'au stins.

Namai fetițelor mici din clasele primare li s'au
impărțit drept premiu, diferite cărți folositöre. Cele
mai eminate din fie-care clasă au primit după cum
se obiēnușce pe aici și la alte școli, afară de cărți și
câte o „corönă” verde de laur, pusă pe capul premian-
tei de ēnsuși ministru, cu mâna sa proprie, intre su-
netele unei muzice militare. Acesta se numeșce „pre-
miu cu corönă”. Este anume pentru fie-care clasă:
premiul I, al II-lea și al III-lea „cu corönă” și altele
mai multe „fără corönă”. Se înțelege că onörea cea
mai mare, și ambițiunea fie-cărui școlar bun, este de
a dobândi „premiul I cu corönă”.

Cesar și alți eroi din vechime nu vor fi simțit
mai mare bucurie, când intrau cu triumf in Roma, ca
aceste copilițe, când se intorceau intre camaradele lor
cu o corönă verde pe frunte.

Solemnitatea, începută la 10 ore dimineța, s'a ter-
minat la ora 1 după mieđădi.

Inainte de plecare dl ministru a inșciințat prin o
telegramă și pe M. S. regina (care se află la Sinaia)
despre cele petrecute la Asil in acea și, ér la plecare
a promis direcțiunii Asilului, că va face tot ce-i stă
in putere, pentru ca acest institut ajuns deja la o in-
semnătate atāt de mare, să nu se oprēscă pe viitor la
progresele realizate până acum, ci să mērgă tot mai
nainte pe calea începută, perfecționându-se din ce in
ce mai mult.

Fie ca succesul cel mai strălucit să incoroneze
bunele intențiuni ale dlui ministru!

Petru Dulfu.

Concertul din Șomcuta-mare.

— La 12 iulie n. —

Concertul arangiat de cătră mai mulți teologi din
Chior și din giur, la 12 a lunei curente, in Șomcuta-
mare, a fost förte bine venit, căci a contribuit la des-
voltarea vieții nöstre sociale și a servit drept probă,
că armonia și zelul pot să producă și la noi un ce
frumos.

In orele de după mieđădi a șiilei indicate vedeai
pe strada nöstră principală o mișcare deosebită, erau
trășurile ce aduceau öșpeții din felurite părți; ér la
timpul anunțiat pentru începerea concertului, sala spa-
țioșă a mărețului edificiu, destinat öre-când de pre-
toriu, dar acum förte desolat, s'a umplut de un public
fört numeros și frumos. Eră o plăcere să veđi, cum
damele din Transilvania făceau cunoscință cu cele din
părțile Sătmarului și Sēlagiului, făcēnd să resune sala
de plăcutul echo al armonioșei nöstre limbi.

La șapte și jumătate cei 28 arangiatöri tineri in-
trară 'n sală și urcānd scena, formară un chor, care
intonă in mijlocul entușiasmului „Cāntecul gintei la-
tine”. In șirul concertului acesta a eșcutat și
alte piese, cari töte au fost inampiate cu aplause bine
meritate.

Punctul al doile fu al venetlei dşöre Elena Bilț,
care, cu dibăcia-i bine cunoscută din concertele de pe
la noi, a eșcutat eșcelent piesa de pian: „Cāt te-am
iubit”, fiind acoperită din töte părți de aclamațiuni
pline de entușiasm.

Aici, de și cu puțină abatere de la șirul progra-
mei, trebuie să amintesc infătoșarea și producțiunea
plină de farmec și de 'ncântare a dşörei Otilia Măgn-
ran, care cāntānd mai multe cāntöce poporale, a pă-
truns cu glasul seu sonor töte inimile și n'a lăsat
nici o mână ca să nu aplauzeze.

Acesta fu precedată de prelegerea dlui Ioan Cosa.

care a vorbit despre „femeia română“; în mod instructiv și cu simțire. Publicul și-a exprimat aprobarea prin aplauze și prin un buchet ce i s'a dat.

Unul din punctele de splendoră ale concertului a fost declamațiunea dlui Ioan Ghețe, carele presintându-se pe scenă, i se oferi un buchet cu o panglică tricoloră națională, cu inscripțiunea: „Uniți să fim în cugete, uniți în Dumeșeu!“ Dsa a declamat poezia: „Un devotament familiei Hurmuzachi“ de Andrei Mureșan, cu adevărat talent declamatoric, versând în declamațiunea sa simțire și foc care a produs un entusiasm general. Și când a pronunțat cuvintele: „De n'a perit Românul“ un vifor de aplauze a izbucnit de odată și-a cutremurat toate inimile. La cerere generală, dsa a mai declamat „Sigilul negru“ de Scipione I. Bădescu.

Frumos a fost și jocul de violină al dlui Corneliu Gitta, care executând mai multe cântece populare și-a probat dexteritatea admirabilă, producând publicului delicii înalte, însoțite de aplauze generale.

Concertul încheiându-se, se deschise balul, care oferi plăceri nouă. Șirul dansurilor se deschise cu Ardelena jucată cu atâta plăcere cum merită jocul acestă. DAMELE au fost atât de multe, încât este cu neputință a ve presintă o listă completă, de aceea nici nu voi încercă s'o compun. Nu pot însă retăcă numele unei tinere domnișore, Maria Pușcariu din Sante-Jude, care s'a presintat în costum național plin de frumusețe.

Cadrilul prim a fost jucat de 60 de părechi și numai orelle de dimineță făcură sfârșit veseliei generale, lăsând suveniruri neșterse în sinul aceloră ce au participat la această plăcută petrecere și sigilându-ne buzele cu expresiunea dulce: „La revedere!“

Letiția Medan.

C e n o u

Sciri personale. Dnele Aurelia Pop și Vilma Moldovan au colectat pentru zidirea bisericii române din Deva 578 fl. 80 cr. — Dl Iuliu I. Roșca, simpaticul nostru colaborator dela București, a plecat la Constantinopole, unde va petrece o lună de zile, pentru căutarea sănătății sale. — Conte Iuliu Andrassy, invitat de regele României, va merge în curând la Sinaia, unde va petrece trei zile. — Dl Velescu, măestru de gimnastică în București, s'a dus la Sofia, unde a fost chemat să instaleze gimnastică în mai multe școli din capitala Bulgariei.

Hymen. Dl Ioan Maior și dra Silvia Gruia își vor serba cununia la 2 august.

Asociațiunea transilvană. *Despărțământul Alba-Iulia* va ține adunarea sa generală la 1 august în comuna Tiș; director dl Ioan Pipos, actitar dl Rubin Patia. — *Despărțământul Turda* a ținut adunare la Turda în 9 iulie, fiind față un număr mic de membrii; raportul presidial a arătat, că comitetul abia câteva ședințe a putut ține, căci membrii nu s'au adunat, astfel de zel apoi nici n'a putut produce vr'un rezultat îmbucurător, dar s'au făcut promisiuni frumoase, că în viitor despărțământul va fi mai activ; viitoră adunare generală se va ține la toamnă în Mureș-Ludoș; comitetul s'a compus astfel: director dr. Ioan Raț, actuar Simeon Pop, cassar Al. Romoșan, controlor N. Chioresan, membrii: I. Mesaroș, Iacob Lugoșan și V. Bologa.

Convocare. Conform §-lui 13 din statute și pe baza concludului adunării gen. din 11 august 1884 p. IX, adunarea generală a Reuniunii femeilor române sălăgiane pentru anul curinte se convoca pe ziua 11 august st. n. a. c. în comuna Băsesci. Membrii Reuniunii

și toți aceia, cari se interesază de progresul Reuniunii noastre sunt invitați a lua parte în număr cât mai mare la acea adunare. Șimleu la 18 iuliu 1885. Clara Maniu n. Coroian președintă; A. Cosma secretar.

Ulbach despre Rosetti. Sămbăta trecută cunoscutul romancier francez dl Ulbach, a ținut la Paris o conferență literară asupra lui C. A. Rosetti. Această conferență era pusă supt patronagiul Asociațiunii literare și artistice internaționale. A fost o serbare intimă, o serbare de familie și o parte din familia francesă încongiurată pe conferențiar: dna Michelet venită înadins dela Port Marly, familia Bataillard, baronul d'Avril, Armand Levy și alții mulți. Dintre românii numeroși notăm pe dna Odobescu, Ionel Brătian. Mulți amici cari lipsiau din Paris, au trimis scrisori de simpatie. Conferența a fost de mai multe ori intreruptă prin aplauze unanime. Pasagiul privitor la vecinicele legături cari există între Franția și România a fost primit cu entusiasm.

La Stăna-de-vale, în munții Beiușului, viața balneară începe să fie vială, oșpeții se înmulțesc pe totă ziua; pân' acuma sunt acolo: canonicii oradani Teodor Kóváry și Artemiu Șarcadi, protopopol Augustin Antal și familia din Beiuș, avocatul Ambrosiu Creț și familia din Beiuș, avocatăsa Tomșec și fiul ei din Oradea-mare, drele Kovács cu fratele lor Iuliu Kovács din Oradea-mare, Ignatiu Weisz și familia din Beiuș, Carol Boros și familia din Budapesta, dna Beláry și familia din Beiuș, Maria Pontély, dna Weisz cu nepoții, Hani Klein cu fiul ei, Maria Sternberg, Solomon Spovici din Băița, Marcu Schwimmer medicinist. S. Suche-rici, Paul Gasparic, Carol Dont, Szokoli Elemer practicanți de pădurări, Iosif Rosenfeld medicinist. Comfortul e bun, s'au făcut și căi de preumblare prin pădurea de brași, la mesă cântă musica din Beiuș. Pe zilele viitoare s'au anunțat oșpeți noi.

La Gherla s'au început pregătirile pentru primirea adunării generale a Asociațiunii transilvane. Comitetul de primire s'a compus supt presidiul canonicului Vasiliu Pop. Se va arangia un bal național și se vor ține și niște producțiuni literare și musicale. Se speră, că se va întruni un public numeros.

Adunare învățătorească. În luna trecută s'a ținut în Borlesci, comitatul Sătmar, adunarea reuniunii învățătorilor din comitatul Sătmar, aparținători diocesei oradane. Președintele, dl paroc din Pomi Augustin Pelle deschise adunarea prin o cuvântare bine simțită; apoi se alese notariul reuniunii și anume părintele Dionisiu Bran. Învățătorii Vas. Görög și Const. Pușcariu ținură prelegeri. Viitoră adunare generală se va ține în comuna Vêrșmort.

Petreceri de veră. La Tahanul vechiu tinerimea studiosă va arangia la 2 august o petrecere de veră, precedată de o ședință literară cu următoarea programă: 1. Cuvânt de deschidere, rostit de Al. Popu; 2. Ambulanța crucei roșii, poezie de G. Sion, chor micșt dirig. de G. S. Tomas; 3. Insemnătatea școlii, diser. de D. Popu; 4. Copila română, poezie de Ios. Vulcan, declamată de dra C. Popu; 5. Păcala și Tandala, dialog de V. Alecsandri, susținut de Oct. Popu și S. Zehan; 6. Tricolorul, poezie de C. Porumbescu, chor bărbătesc; 7. Insemnătatea industriei de casă, diser. de St. Iozon; 8. Resbunarea lui Statu-Palmă, poezie de V. Alecsandri, declamată de N. Popu; 9. Un trilog de T. Petrișor, susținut de Ioan Boita, G. Pantea și N. Voda; 10. Din povestea vorbei de A. Pann, predată de G. Babeș; 11. Calcă Române, poezie de Bengescu, chor micșt. În decursul pauzei 9 tineri în costume naționale vor jucă jocurile istorice Calușerul și Bătuta. — *Junimea română din Sas-Reghin* va arangia

la 2 august o petrecere de v \acute{e} r \acute{a} in folosul sc \acute{o} lei rom \acute{a} ne de acolo, supt p \acute{a} tronatul dl \acute{o} r Basiliu Ra \acute{t} iu protopop, Patriciu P. Barbu avocat \mathcal{S} i dr. Ales. Ceu \mathcal{S} an medic.

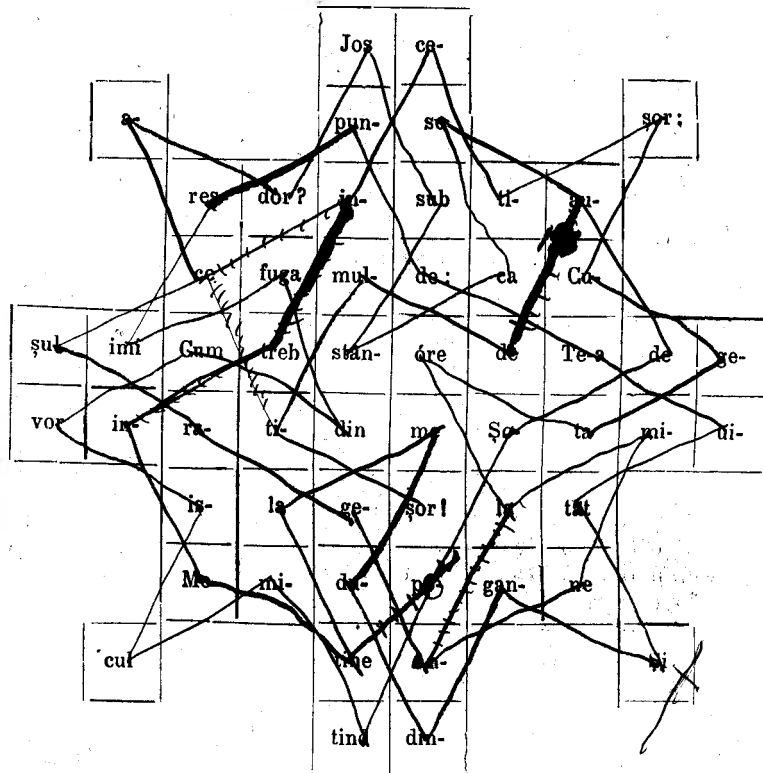
Loteria Ateneului. Regele Rom \acute{a} niei a cump \acute{e} rat 10,000 bilete d'ale loteriei Ateneului din Bucuresci \mathcal{S} i a v \acute{e} rsat imediat banii in cassa loteriei. Dl Dumba din Viena a r \acute{e} spons \acute{a} nc \acute{a} dela inceput la apelul Ateneului, cer \acute{e} nd 1000 bilete de loterie \mathcal{S} i pl \acute{a} tindu-le imediat.

Sciri scurte. „Timi \mathcal{S} ana“, banca popular \acute{a} rom \acute{a} n \acute{a} din Timi \mathcal{S} ora, va incepe activitatea sa la 1 august; director conduc \acute{a} tor este dl avocat Emanuil Ungurean. — *Cale ferat \acute{a} local \acute{a}* se va construi la Bra \mathcal{S} ov; va porni din sta \mathcal{T} ia Bra \mathcal{S} ov spre ora \mathcal{S} ul Bra \mathcal{S} ov, apoi pe de-o parte peste Nou, R \acute{e} snov, Tohanul vechiu la Z \acute{e} rne \mathcal{S} ci, cu o linie lateral \acute{a} dela Nou la Vulcan \mathcal{S} i pe de alt \acute{a} parte dela Bra \mathcal{S} ov p \acute{a} n \acute{a} la Satulung. — *Reuniunea femeilor rom \acute{a} ne din Ia \mathcal{S} i* a cerut dela ministrul de interne autorizare d'a emite o loterie de 300,000 bilete de c \acute{a} te un leu, in scopul d'a construi cu beneficiile acestei loterii, o cl \acute{a} dire pentru \mathcal{S} cola profesional \acute{a} de fete, intemeiat \acute{a} \mathcal{S} i sus \mathcal{S} inut \acute{a} cu banii Reuniunii. — *Un observator astronomic*, cu leg \acute{a} tur \acute{a} telegrafic \acute{a} , func \mathcal{S} ion \acute{e} z \acute{a} de c \acute{a} teva zile intre Bucuresci \mathcal{S} i Bra \mathcal{S} ov, supt conducerea dlui locoteninte-colonel C \acute{a} pit \acute{a} nean, dela marele stat maior rom \acute{a} n. Observa \mathcal{S} iunile se fac s \acute{e} ra c \acute{a} nd no \mathcal{P} tile s \acute{u} nt senine intre orele 7 \mathcal{S} i 9 precum \mathcal{S} i intre orele 1 \mathcal{S} i 2 dup \acute{a} mie \mathcal{S} ul no \mathcal{P} ti. — *Ministerul domeniilor din Rom \acute{a} nia* a decis ca 14 tineri s \acute{a} fie trimi \mathcal{S} i in str \acute{a} inetate ca s \acute{a} fac \acute{a} studii profesionale: trei ca s \acute{a} studieze mecanica aplicat \acute{a} ; trei pentru tehnologia h \mathcal{S} imic \acute{a} ; trei pentru agronomie; trei pentru sciin \mathcal{S} ele comerciale; doi pentru h \mathcal{S} imia analitic \acute{a} \mathcal{S} i biologia. — *Congresul studen \mathcal{S} ilor* universitari din Rom \acute{a} nia in anul acesta se va tin \acute{e} la Br \acute{a} ila. — „Huned \acute{o} ra“, inso \mathcal{P} tierea de anticipa \mathcal{S} iune \mathcal{S} i credit din Deva, \mathcal{S} a inceput activitatea la 1 iulie, supt directoratul dlui dr. Lazar Petco. — *Ministrul de just \mathcal{S} itie* a desfiin \mathcal{S} at juriul in afaceri de pres \acute{a} din Sibiu.

Necrolog. *George de Boitor*, nestorul diecesei aradane, capelan de cl. I. in armat \acute{a} , protopresbiter titular \mathcal{S} i asesor consistorial, a raposat la Gra \mathcal{S} la 17 iunie st. n. in etate de 81 ani, dup \acute{a} ce a servit 50 de ani in armat \acute{a} ; inmorm \acute{e} ntarea i s'a fac \acute{u} t cu mare pomp \acute{a} militar \acute{a} , ceremoniile funebrele le-a s \acute{e} v \acute{e} rsit Rev. Sa dl Sava Popovici protopresbiter gr. or. in armat \acute{a} cu sta \mathcal{T} iunea in Viena. — *Alessiu Popovici*, notar comunal in K \acute{e} tegyhaza, comitatul Bich \mathcal{S} , a murit la 11 iulie in etate de 47 ani, l \acute{a} s \acute{a} nd in doliu pe so \mathcal{T} ia sa Ana n. Ilvici \mathcal{S} i pe pr \acute{u} ncii sei George, Gabriela, Ana \mathcal{S} i Alessiu. — *Nelli Onaciu n. Moga*, so \mathcal{T} ia dlui Alesandru Onaciu, judec \acute{a} tor la tribunalul din Bra \mathcal{S} ov, a incetat din vie \mathcal{T} \acute{a} la 14 i. c. in Clu \mathcal{S} , in etate de 30 ani. — *George Georgi \mathcal{S} a*, inv \acute{e} t \acute{a} tor in comuna Borgo-Tiha, comitatul Bistri \mathcal{S} a-N \acute{a} s \acute{e} ud, a murit in 1/13 iulie, in etate de 35 ani, jelit de so \mathcal{T} ia sa Fl \acute{o} rea \mathcal{S} i de fiica sa Elena. — *Ioan Lazar*, preot veteran in N \acute{a} s \acute{e} ud, a incetat din vie \mathcal{T} \acute{a} la 14 i. c. — *Petru Ioanovici*, preot in comuna Sudria \mathcal{S} , protopresbiteratul F \acute{a} getului, a reposat la 2 iulie, in etate de 35 ani; la inmorm \acute{e} ntare p \acute{a} rintele Adam Rosa din Leucusesci a rostit o cuv \acute{e} ntare bine sim \mathcal{S} it \acute{a} .

Ghicitur \acute{a} de \mathcal{S} ac

de Mari \mathcal{S} i Lupan.

Se p \acute{o} te desleg \acute{a} dup \acute{a} promenada calului.

Terminul de deslegare e 9 august st. n. Ca totde-una \mathcal{S} i de ast \acute{a} -dat \acute{a} se va sorti o carte intre desleg \acute{a} tori.

Po \mathcal{S} ta Redac \mathcal{S} iunii.

Balinti. Te rug \acute{a} m s \acute{a} ne trimi \mathcal{S} i \mathcal{S} i deslegarea, c \acute{a} ci p \acute{a} n' atunci nu se p \acute{o} te publica.

Dnei E. P. in G. In numerul cel mai de apr \acute{o} pe.

Drei M. C. in B. Ve mul \mathcal{S} amim. C \acute{a} t mai cur \acute{e} nd.

Muresi-Datesi. Mai tr \acute{a} iesci \acute{a} nc \acute{a} ?

C \acute{a} lindarul s \acute{e} pt \acute{e} m \acute{a} nei.

Ziua sept.	s. l. v.	s. t. n.	Numele s \acute{a} ntilor \mathcal{S} i s \acute{e} r- b \acute{a} torile.	S \acute{o} rele resare	S \acute{o} rele apune
Duminea 9 dup \acute{a} Rusale a SS. Sabore 34 inv. 9.					
Duminea	14	26	Apost. Achila	4 34	7 36
Luni	15	27	Mart. Kiric	4 35	7 35
M \acute{a} r \mathcal{S} i	16	28	Ieromon. Anthinogen	4 36	7 33
Mercuri	17	29	Martir Marina	4 37	7 31
Joi	18	30	Mart. Iacint \mathcal{S} i Emilian	4 39	7 30
Vineri	19	31	Cuv. Maica Macrina	4 40	7 28
S \acute{a} mbet \acute{a}	20	1	(†) Profetul Ilie	4 41	7 27

Semestrul jan.-iunie se 'nchei \acute{a} cu numerul 26. Rug \acute{a} m pe aceia a c \acute{a} ror abonamente espir \acute{a} acuma, s \acute{a} binevoi \acute{e} sc \acute{a} a le rennoi de timpuriu. Cei ce nu mai vor s \acute{a} fie abona \mathcal{S} i, s \acute{u} nt rug \acute{a} ti a ne innapoi \acute{a} numerul acesta, ca s \acute{a} -i \mathcal{S} tergem din registrul abona \mathcal{S} ilor.

Cei ce in 8 zile nu ne vor responde abonamentul, vor prim \mathcal{S} i dela noi ramburse po \mathcal{S} tale.

Proprietar, redactor respund \acute{a} tor \mathcal{S} i editor : IOSIF VULCAN.

Cu tipariul lui Eugeniu Holl \acute{o} sy in Oradea-mare.